

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÀ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona portat a domicili. . . 4 rs. trimestre
 Fora de Barcelona enviat. 6 » »
 Número sol. 2 cuartos.
 Número a través. 4 » »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar
 lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
 La correspondencia al igual que 'ls periódichs de
 cambi s' dirigiran al passatge de Colon, número 3,
 primer pis.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al matí
 no seran contestadas fins la setmana següent.

Frederich Soler proclamat mestre en gay saber lo dia 3 del corrent

SUMARI.

Frederich Soler; per *Francisco Manel Pau*.—Jochs Florals. —Jove Catalunya; per *Enrich Franco*.—Efemérides de la Historia de Catalunya; per *Joseph R'ier é Inglés*.—Poesias: Lo timbaler; per *F. P. Briz*.—A trench d'Auba; per *Francisco Comerma Bachs*.—Varietats. — Novas, Xarada. —Correspondencia.

FREDERICH SOLER

(*Serafi Pitarra*).

Lo triunfo qu' en la Gran Sala de Llotja obtingué lo diumenge passat lo més popular de nostres poetas y 'l més fecundode nostres autors dramàtics, nos mou á publicar son retrato y á donarne, mes que sian quatre noticias biogràficas, ja que no 'ns permeten estendrens las condicions de nostre setmanari.

En Frederich Soler, conegut mes propiament per *Serafi Pitarra*, pseudonim qu' adoptá al donar á llum sas *gata*das que foren sos primers treballs, nasqué á Barcelona l' any 1839.

Dedicat desde molt jove al delicat art de la rellotjeria, sos estudis se completaren ab las primeras lletras, pero dotat d' una disposició extraordinaria y una notable afició á la literatura, dedicá tots los seus ratos d' oei á escriure algunas composicions de género humorístich, quan eran mes *ignocentas*, que li donaren certa celebritat entre sos amichs íntims á qui ell llegia sos treballs.

Al naixer la societat dramática *La Gata*, en el Odeon, al matxix temps que veyia la llum l' autor, los actors y fins lo teatre catalá, feu gala durant molt temps d' una modestia poch comuna permetent que 'l públich se l' imaginés de totas maneres, mes distant cada una d' ellas del modo d' esser de 'n *Serafi Pitarra*.

Ab sa fecunditat estremada al establirse més tart lo Teatre Catalá en lo Romea, trová 'l medi de ferse un repertori seu, qu' essent interpretat per uns actors que tenian dominat lo públich, lo feu tant necessari fins arribar al extrem de que aquest

apenas s' encarinyava ab res que no fos d' ell.

Be es veritat que no li cap la gloria d' esser lo inaugurador de nostre modern teatre, pero no hi ha dupte qu' essent un de sos primers y 'l mes actiu de tot sos conreadors, ell li ha donat tot lo impuls, y marcantli 'l sello de son gust no hi ha cap perill en assegurar que la gran afició á veure obras dramáticas catalanas se deu á n' ell.

Coneixedor del públich, ell l' ha seguit en tots los gustos y exigencias; y contant ab una companyia qu' interpreta *divinament* sas obras, ha enmòtlat los personatjes de cada una á la capacitat de cada actor, y ha sabut tant ferho que nosaltres creyem qu' autor y actors se completan, de manera, que no 's compren una part sens l' altra.

Seguint constantment un sistema reservat, fill ja de son caràcter, ja convensut de la inutilitat de certas cosas, En Soler, es l' home que conta mes apassionats admiradors y mes encarnisats contraris. Ell s' ha fet tant popular qu' ha merescut ocupar l' atenció de tot lo nostre mon literari y d' aixó n' es una prova lo sens fi d' opinions que 'n surten del estreno de cada una de sas obras.

En lo espay de dotze anys porta ja publicadas las següents:

La Esquella de la torratxa, Las carbasas de Montroig, Cosas del Oncle, L' últim Rey de Magnolia, Lo castell dels tres dragons, Ous del dia, La vaquera de la piga rossa, Lo cantador, (aquesta ab la coloboració d' en Pau Bunyegas), *La renjansa de la Tana, Lo boig de las campanillas, Las píldoras de Hollaray, Lo punt de las donas, Un mercat de Calaf, En Joan doneta, Un barret de riallas, Liceistas y Cruzados, Il Profeta y la Mort de la Paloma* (estas duas revistas) las quals formaren, si mal no recordem, una colecció coneguda baix lo nom de *singlots poètics*.

A mes té representadas: *Las joyas de la Roser, Las Modas, O rey ó res, La Rosa blanca, Las francesillas, La sabateta al balcó, Palots y ganxos, Un ciri trencat, Lo rovell del ou, Los cantis de Vilafranca, Café y copa Per carta de mes, La Urbanitat, Las papallonas, Las Euras del Mas, La bala de vidre,*

Lo collaret de perlas, Los egoistas, Lo veguer de Vich, L'apotecari d'Olot, Los politichs de gambeto, Lo Rector de Vallfogona, L'àngel de la Guarda, La Dida, La Creu de la Masia, Lo ferrer de tall y La filla del marçant.

Es d'advertir qu' en la *Creu* hi coloborà 'n Lasarte, y en lo *Rovell* y *La filla* en Josep Feliu.

Se li han representat las següents sarsuelas: *Si us plau per forsa, Los Pescadors de sant Pol, Donya Guadalupe, Los estudiants de Cervera, La festa del Barri, A posta de sol, La fira de Sant Genís y La Rambla de las flors*; en la *Festa* y en la *Rambla* hi coloborà en Joseph Feliu.

En castellà se li coneixen dos dramas: *Juan Fivaller y El Conseller y el Monarca*, habent traduhit à mes en esta llengua *Las curas del Mas*, y fent poch temps qu' ha publicat una novela titolada «*La batalla de la vida*».

Colaborà en los setmanaris *Lo tros de paper, La Rambla, La Pubilla, La Barretina* y en lo almanach *Lo Xanquet*.

Ha publicat à mes tres tomes de poesias: *Gra y Palla, Cuentos del avi, Cuentos de la vora del foc* y actualment dona com à folletí la revista catalana *La Renaixensa*, una noveleta interessantíssima ab lo títol de *L'any trenta cinch* del mateix autor.

En los Jochs Florals de 1872 guanyà la flor natural per sa poesia *Lo baster del Esquirol*, que, junt ab *La cansó dels aucells* y *Los companys de Sertori*, qu' ab duas s' han endut enguay la flor natural, y la englantina, respectivament, li han valgut esser proclamat *Mestre en Gay Saber*, havent obtingut també en est últim certàmen duas joyas mes per las composicions *La batalla de Nerda y la Bandera de Santa Eularia*.

Ab lo pas donat est any en los Jochs Florals deixa sens arguments à aquells que 'l creyan incapàs de compendre lo bon gust y que sols lo tenian per l'home de las *pitarradas*, calificatiu que mes d' una vegada lo ha inspirat la no massa *caritat* d' algun de sos *simpatichs*.

Molt se pot dir d' aquest célebre escriptor, pero creyem lo sufficient ab lo dit pera acompanyar lo retrato de nostra primera plana.

FRANCISCO MANEL PAU.

JOCHS FLORALS-JOVE CATALUNYA.

Lo Diumenje dia 2 de Maig, à la una y mitja de la tarde, se celebrà en lo espayós saló de Llotja ab gran aplaudiment de tots los catalanistas, la festa dels *Jochs Florals* corresponents à enguany, y per al efecte s' adornà convenientment 'l saló, veyentse à mes de várias banderas que contenian los noms de nostres mestres en *gay saber*, quatre coronas funerarias que penjaban de la pared ab los noms dels malhaurats catalans En Pere Nolasco Vives, Eusebi Anglora, Bordas y Fortuny, dos retratos, un de aquest últim y un altre de Don Juan primer d' Aragó, y presidint la cerimonia lo Exm. Sr. Gobernador Civil d' aquesta Ciutat, lo Exm. é Ilm. senyor Bisbe d' aquesta Diócesis, una comissió de la Diputació Provincial y un altre del Exm. Ajuntament, tots los quals donaban major lluhiment, si posible es, à tant bonica com afalagadora festa.

Despres de haberse pronunciat lo discurs del senyor Gobernador en lo quin va encareixer la utilitat d' aquesta festa literaria, lo mantenedor D. Adolf Blanch y Cortada qu' ocupaba la presidencia per no habé pogut concorrer al certàmen D. Francesch Pelay Briz, llegí un discurs d' aquest últim, que va ser calurosament aplaudit; seguintlo després lo secretari del Consistori D. Joseph Roca y Roca que ab lo seu discurs-memoria també s' en va emportà moltíssims d' aplaudiments. Voldriam parlar d' ell; pero basta dir qu' era d' En Rocà pera que tothom se convencí de que no podia ser millor.

Cuatre centasseixanta sis composicions, segons lo dit secretari, foren las presentadas per obtar als dotze premis entre ordinaris y extraordinaris que hi habia per adjudicar aquest any, resultant ser premiada ab la *flor natural*, la titulada: *La cansó dels aucells*, que duya per lema: *Con diferente voz se condolecen*—(Garcilaso), y la cual, obert lo plech que contenia 'l nom de l' autor, resultà esser del fecundo y reputat escriptor dramàtic Frederich Soler, qui 'n feu present à la simpática se-

nyoreta D.ª Rosa Pigrau. La composició fou llegida per lo conegut poeta català En Joseph Martí y Folguera.—*Lo primer accésit* s' adjudicà á la titulada *Fantasia*, y per lema *Amor*, que resultà esser del ventafosament conegut poeta, D. Isidro Reventós, y *lo segon accésit* á la titulada *De sol á sol* y per lema, *Fué un meteoro*, essentne son autor lo estudiós jove D. Emili Coca y Collado.

La englantina d' or, la guanyà la composició titulada: *Los companys de Sertori*, y per lema *Hic multe quæ se manibus Q. Sertorii turme terre mortalium omnium*, la qual també resultà esser del ja anomenat Frederich Soler, passant á donar lectura d' ella lo secretari del Consistori En Joseph Roca y Roca.—*Lo primer accésit*, s' adjudicà á la titulada *Sibila*, y per lema: *Implacable mujer serás servida*. (Cienfuegos.—La condesa de Castilla) y *lo segon accésit*, á la que duya per títol *Lo mantell de la reina*, y ab lo lema de *No tornará pas*, resultant abdós del ja per quatre voltas citat *Frederich Soler*.

La viola d' or y argent la conquerí *Lo cant de Salomó*, ab lo lema *Ego dilecto meo et dilectus meus mihi*. (Cantica canticorum. C. VII. v. 2), resultant esser son autor Don Anicet Pagés de Puig, que habent sigut cridat per tres voltas y no presentanse, passà á donar lectura de ella D. Joseph Blanch y Piera.—*Lo primer accésit*, va concedirse á la titulada *Reculliment* y per lema *Escolta*, qual autor fón lo ja citat Don Anicet Pagés de Puig, y *lo segon accésit*, á la poesia *Amor*, ab lo lema *¿Qué fora'l viure si ab la mort finassen-de nostre esprit las somniadas ditxas?* (Briz,) resultant perteneixer á D. Jascinto Torres y Reyató.

Lo premi de la Redacció de la important Revista catalana La Renaixensa, s' adjudicà á l' obra *Deu narracions*, y per lema: *D' assi y d' allá*, corresponent á D. Joaquim Riera y Bertran; concedintse tant sols un *accésit* á dit premi, que correspongué á la titulada: *Narracions y llegendas*, y ab lo lema *La tradició es l' ànima dels pobles*, qual autora resultà esser la reputada y fecunda poetissa que s' amaga baix lo pseudonim de *Maria de Bell-lloch*.

Lo premi de la Exm. Diputació Provincial de Lleyda, se l' endugué la poesia *La batalla de Ilerda*, ab lo lema de *César y Pompeyo*; son autor fón lo per cinch voltas nomenat Frederich Soler que la llegí ell mateix, y l' accésit lo guanyà la composició *Indibil y Mandoni*, lema *Auba de Catalunya*, que resultà esser del reputat poeta català D. Angel Guimerà.

Lo premi de la Exm. Diputació Provincial de Gerona, va correspondre á la poesia *L' hereu*, ab lo lema de *La casa no caurá pas*, essent autor d' ella D. Joan Bautista Ferrer que també llegí l' mateix autor, emportantsen l' *accésit* la titulada: *Girona immortal en 1285*, qual autor fou lo ja citat D. Joaquim Riera y Bertran.

Lo premi del Ilm Sr. Bisbe d' aquesta diócesis, lo guanyà *La Bandera de Sta. Eulalia*, presentada ab lo lema *Mostróse la santa tan amante de la cruz de Cristo y de su patria, que ni viva ni muerta la dejó*, (Francisco Garau,) y que també resultà esser d' En Frederich Soler.

Lo premi de la Jove Catalunya, se l' endugué la comedia dramática *Un quadro*, y per lema: *Soyez simples avec art* (Boileau) que resultà perteneixer á lo conegut y reputat autor dramàtic D. Eduart Vidal y Valenciano, emportantsent un accésit la titulada *L' avi*, original d' En Joaquim Riera y Bertran.

A n' al *premit de la Societat artística y literaria «La Misteriosa»* sols se concedí un accésit á la poesia *Nostre temps*, original també del per tantas voltas citat Joaquim Riera y Bertran.

Lo premi del Ateneo Barcelonés, lo de Don Albert de Quintana y lo de la Diputació Provincial de Tarragona, no pogueren adjudicarse per no haberse presentat al Consistori composicions de prou mérit.

Com se desprén per los noms dels poetas premiats, los que obtingueren mes gloria, foren los coneguts escriptors Frederich Soler y Joaquim Riera y Bertran, y en particular lo primer, lo qui habent guanyat ja los tres premis ordinaris, fou proclamat *mestre en gay saber*, triomf que no s' borrarà tan facilment de la seva memoria per habé sigut lo primer durant los disset anys que contan de institució los

Jochs Florals, de habé guanyat en un any quatre premis y dos accésits. La redacció de la «BANDERA CATALANA» lo felicita corament desde las humils columnas de son setmanari.

Despres de habé pronunciat lo discurs de gracias lo senyor Fontanals del Castillo, se retirá la concurrencia sumament satisfeta de dita festa.

Ara fins al any vinent.

Lo dillums dia 3 de Maig, á las vuyt y mitja del vespre, la societat «Jove Catalunya» en obsequi als poetas premiats celebrá una vetllada literaria en lo bonich teatro del Olimpo, baix una numerosa y escullida concurrencia. Després del discurs del senyor president D. Francesch Ubach y Vinyeta que ab bona entonació llegi y que fou moltíssim aplaudit, lo poeta D. Eduart Vidal y Valenciano doná lectura d' un fragment de sa comedia, *Un Quadro*, premiada en los Jochs Florals; lo senyor Roca y Roca llegí los *Companys de Sertori* d' En Frederich Soler; lo senyor Montserrat y Archs la poesia *Amor* d' En Jascinto Torres y Reyató, lo senyor Joseph Tomás *Lo mantell de la reina* d' En Frederich Soler; lo senyor Blanch y Piera, lo *Reculliment* y *Lo cant de Salomó* de N' Anicet Pagés de Puig; lo senyor Joan Baptista Ferrer *L' hereu*, d' ell mateix; lo senyor Felip Pirozzini la titolada *Fantasia*, de N' Isidro Reventós; lo senyor Pere Nanot-Renart, *De sol á sol* d' en Emili Coca y Collado; lo senyor Soler la *Batalla de Ilerda*, lo senyor Riera y Bertran dugas narracions, titulada l' una *L' amant desleal* y l' altre *Aventuras de un escolá*; lo senyor Matheu una poesia *lo cant de l' espiga*; lo senyor Vidal y Valenciano (D. Eduart) *La cansó dels aucells*, d' En Frederich Soler; lo senyor Roca y Roca la preciosa poesia *Indibil y Mandoni* de N' Angel Guimerá; lo senyor Mimó una faula; y per últim lo senyor Matheu recitá una poesia dedicada á la concurrencia, la qual impresa fou repartida á tots los concurrents.

Inútil es dir que no escasejaren los aplaudiments, puix totas las composicions

qu' es llegiren ne obtingueren en gran, pero en particular las dels senyors Riera y Bertran, Soler, Roca y Roca, Nanot-Renart, Blanch y Piera y Joan B. Ferrer; y com la massa proporció que ha prés la revista dels Jochs Florals, temo que haja cansat á mos llegidors, posaré punt final aquí donant las gracias en nom de la «BANDERA CATALANA» á la societat «Jove Catalunya» per habernos brindat ab una tant bonica vetllada.

E. FRANCO.

EFEMÉRIDES

DE LA HISTORIA DE CATALUNYA (*).

MATG.

- 1.—1464. Lo Rey d' Aragó En Joan II posá siti á Lleyda y mana ell mateix las tropas de la 'squerra del Segre.
- 2.—1344. Surt de San Celoni ahont havia arribat lo dia avans, En Pere (*l' del Punyalet*.)
- 3.—1612. Mort lo escriptor catalá Fray Joan Pedrol.
- 4.—1773. Alborot contra las quintas en la Plassa de la Llana de Barcelona.
- 5.—985. Surt de Córdoba, N' Almanzor pera subjectar als braus catalans.
- 6.—1324. S' erigeix en comptat lo estat de Prades y 's dona ab lo títol, al infant d' Aragó En Ramon Berenguer.
- 7.—1409. 's celebran los capítols matrimonials entre 'N Frederich fill natural del Rey de Sicilia, d' una part; y Na Violant filla d' En Jaume de Prades, del altre.
- 8.—1585. En Felip I (d' Aragó) dona pública audiencia al Rector, Doctors, Catedráticos y Consell de la Universitat de Lleyda informantse detingudament de l' estat en que aquella 's trobava.
- 9.—1224. En Jaume (*l' Conquistador*) confirma á Lleyda las gracias y privilegis que sos antecessors li havian otorgat.
- 10.—1547. Es consagrada ab gran solem-

(*) Véginse los números 1, 4, 9 y 12 de la «BANDERA CATALANA.»

nitat la capella del *Palau* menor de Barcelona.

11.—1397. Desembarca en Mongat lo Rey En Martí (l' Humà.)

12.—1706. Lo exercit de 'n Felip V's veu obligat á aixecar vergonyosament lo siti qu' havia posat á Barcelona. Ditzós aquell temps que s'estrellaban contra 'ls pits dels catalans, los esforços de tots sos enemics plegats!

13.—1473. Seguit de regular exercit y acompanyat per lo jurat en cap de Saragosa, entra en Barcelona lo Arquebisbe d'aquella ciutat.

14.—1675. Son nomenats Coronel del terci catalá reunit en Barcelona lo Il·lustre senyor D. Joseph Bover y Agulló conseller 3 de la ciutat, tinent coronel D. Manel de Setmenat y acompanyadors del conseller D. Joseph Brú y D. Joseph de Navell.

15.—1344. En Pere (del Punyale) sosté una petita lluyta ab alguns servents de Panisars que's tiraren sobre los bagatges de l'exercit reyal, mes que tingueren que regular vergonyosament.

JOSEPH FITER É INGLÈS.

(S' acabarà en lo número vinent.)

POESÍAS.

LO TIMBALER.

I.

Se'n va cap á la guerra
per defensar sa terra.

Sandalias sos peus calsan,
sa espatlla du 'l morral;
penjant de las corretjas
fa ressonar'l timbal

plam! plam!

quan los nemichs lo sentin
plam!

rataplam, plam, plam!

de por tremolarán.

Ne deixa á sa promesa
en mig de greu tristesa,

pot mes qu' ella la pátria
que petja l' invasor,
ofega 'ls plants d'aquella
lo so del seu tambor.

Plam! plam!

los fusellers ja marxan.

Plam!

rataplam, plam, plam!

Qui sap quan tornarán.

II.

Ja'n passen sis anyadas
ben llargas y ploradas.

La pobre que s'espera
cap nova n'ha sabut,
la guerra ja es finida,
la sanch ha corregut.

Ay! ay!

las valls y las montanyas

quin greu!

quin dol! quin plant!

llarch temps ne parlarán.

La vall está tranquila,
quieta está la vila.

De cop tota s'alegra,
s'amplenan los carrers;
al lluny del lluny ressona
lo toch dels timbalers.

Plam! plam!

Retornan de la guerra.

Plam!

rataplam, plam, plam!
que gestas contarán.

Deixant la carretera
enfilan la dressera,
y riolers, morenos
cap á la plassa van.

Aquí un crit d'alegria,
allí un dolorós plant.

Plam! plam!

Miréusels' tots en fila.

Plam!

rataplam, plam, plam!

Quin cap mes viu que fan!

De dalt de la portxada
se 'ls mira afal·lerada.
Dels quatre que hi anaren
no mes ne tornan tres,
un timbaler hi manca...
in'es ell, lo seu promés!

Plam! plam!

los timbalers ja passen!

Plam!

rataplam, plam, plam!
que ben plantats hi van.

III.

De pena y dolor morta
ne sent trucá á sa porta.
Un fuseller hi truca
l'hi du d'ell un recort,
una capseta negra
y á dins una creu d'or.

Ay! ay!

Com ell aquí á la vila
quin greu!
quin dol! quin plant!
may mes cap ne veurán.

Li diu, que li fou dada
en una greu jornada.
Y, ab veu encara ronca
y mig plorós accent,
li explica la campanya
del Rosselló y Conflent.

Ay! ay!

A cada mot qu'ell llansa
quin greu!
quin dol! quin plant!
augmenta d'ella l'plant.

«Des de l'matí lluytavam;
afadigats estavam.
Arrabassats nos veyam
per l'enemich canó,
llansavam ja las armes,
fugiam morts de póllus»

Plam! plam!

mes ell que no regula
plam!
rataplam, plam, plam!
tot sol tira endavant.

Avergonyits, nosaltres;
mirem-nos uns als altres;
y com si 'ns ho diguessen
lo pas tots deturem;
y uns ulls als altres diuen:

«Y bé, companys, qué fem?»

plam! plam!

Tota li enfilem darrera
plam!
rataplam, plam, plam!
no regular, jurant.

«De fum ja no 'ns hi veyam.
Saviám lo que 'ns feyam?
Seguíámlo ab l'orella.
Lo seu timbal bat fort.
De sopte l'timbal para.
Segueixlo un ¡ay! de mort.

Ay! ay!
passat de quatre balas
quin greu!
quin dol! quin plant!
caigué al nostre davant.

Mentres aixó passava
del pit se l'arrencava
la creu qu'al pit li posa
lo nostre general;
mes ell que ja no hi veyia
s'abressa ab lo timbal.

Ay! ay!

y encara en s'agonia
quin dol!
quin greu! quin plant!
murmura: «Avant, avant.»

Aqueixa trista historia
avuy ja es una gloria,
salvava l'sen coratge
al nostre batalló.
Si l'enemich fugia
se deu al brau també.

Ay! ay!

Los qui com ell acaban
quin greu!
quin dol! quin plant!
may mes s'oblidaran.

IV.

Quan fa un viador parada
al burch, si una endolada
ne veu que al coll ne porta
penjada una creu d'or,
li contan eixa historia
de dolorós recort.

Ay! ay!

Del poble vells y joves
quin greu!
quin dol! quin plant!
llarch temps ne parlarán.

F. P. BAIZ.

Maig 1871.

A TRENCH D' AUBA.

Quan deixa la nit sa capa
tota plena d'estrelletes
y allà l' lluny com una tronja
que 's madura, ja grogueja
y l' ventitjol qu' adormit
estava, fresch se desperta
y las més ricas aromas
despedeixen las floretas,
y las aus alegres cantan
al fons de las salceredas,
y saludan al nou jorn
las campanas de la església,
jo embadalit ho contemplo

arrambat á ma finestra
y no sé pas lo que ho fa
mes estich llavors alegre.
Aubadas de Catalunya,
son las aubadas mes bellas:
No se 'n poden pas trovar
com las de la meva terra.

FRANCISCO COMERMA BACHS.

VARIETATS.

NOVAS.

La empresa del teatro del Odeon, agra-hida als autors que li han proporcionat obras inéditas, prepara una funció extraordinaria, que tindrà lloch lo próxim dimecres 12 del corrent, á benefici de nostre amich y colaborador en Joaquim Riera.

En eixa funció, á més de repetir-se las aplaudidas comedias *Bernal Pescayre* y *Lo Senyor Batlle* (en dos actes la primera y en un la segona) s' estrenará lo quadro dramátich de costums catalanas *L' Avi*, (premiat com saben nostres lectors, en lo darrer certámen dels Jochs Florals) baix la entesa direcció del Sr. Tutau.

Las tres mencionadas produccions son originals de nostre amich Riera, lo qui en un dels intermedis de la funció que anunciem y que anirá dedicada á la societat «La Jove Catalunya» llegirá algunas composicions d' estil popular.

Donadas las cualitats literarias que distingeixen á nostre bon amich, recomaném á nostres llegidors aquesta festa y esperem que quedarán complascuts d' ella los que hi assistescan.

Tenim la satisfacció d' anunciar á nostres llegidors qu' ha sigut resolta favorablement la petició feta per los cursants de la carrera del Profesorat Mercantil, pera que los títols donats en la escola de Barcelona, tinguéssin valor oficial.

Aixís nos agrada: Nostre ciutat la primera d' Espanya per son comerç, s' resenia d' aquesta falta en grau superlatiu com se resent de moltes altres, que veuriam ab gust, se resoluéssin ben aviat.

Ara sols falta que, per be dels mateixos cursants de la carrera que tenen drets ad-

quirits, y pera conciliar de la millor manera posible los intereses personals, ab la importancia que te Barcelona, s' obrin tant prompte, sia posible, aquellas cátedras.

Solucio al número passat.

Ra-te-ra.

XARADA.

A qui feu aquest primera
Ab tan mala dos, tres quatre.
Va dir ab dos de tronera,
Un soci á un jove que n' era,
Alt y prim mes que cap altre.
—Si jo aquí primera dos
Assentat en eixa tot,
Ho faig ab goig amorós,
Per la dos tres del pel ros;
Digué ab dos viu lo xicot.

JOAN NAVALLES.

(La solució en lo próxim número.)

CORRESPONDENCIA DE «LA BANDERA CATALANA».

Antoni Riera.—S' aprofitará algun cuento.—A. M. y E.—Me sembla que lo seu articlet podria estar revestit de mes veritat histórica.—J. M.—Lo seu cuento *històric* demostra qu' ab lo temps podrà fer alguna cosa.—A. C.—No 'l podem complaure.—Sebastià Colom.—Si publicuéssim la seva poesia *A Manresa*, aquesta se li tiraria á sobre.—Joan Navalles.—Per molt grat que 'ns sia lo pensament que desrolla, sentim no poder donar cabuda al seu sonet en las columnas de nostre setmanari.—Pere Santmartí.—No publicuém son article, perque may nos ha agradat atacar á personas que no perque escriguin diferent de nosaltres, hagian de esser calificadas d' indignes com vosté las tracta. No possem fel á las llagas que ja cohuen prou.—J. Narud.—¿Abont ha vist mentat lo Rey En Joan IV (lo cassador)? Tinch curiositat en saberho. La varietat s' insertará.—Pere Manant.—Lo seu no fa per dos motius, primé perque no te actualitat y despres per la manera vaga en qu' está desrollat lo pensament. Segueixi afavorimnos y estudihi que sols afanyante en estudiar pot ferse alguna cosa.—P. L. T.—No 'l podem complaure.—J. Soler.—No sabiam que vosté fos redactor de nostre setmanari. No tenim l' honra de coneixel.—Pere Serret.—LA BANDERA CATALANA no inserta treballs *polítics*.—M. R.—Fuji d' aquí! Ves si 'ns hem de dar per ofesos. Envihi tot lo que vulga, que si es bo ja pot contar qu' ho insertarém.—S. U.—No sabem de que 'ns parla, si de cas remètila de nou.—Joan Estruch.—Si, senyor, ab molt gust, puix ja fa temps que no ha anat res de vosté.—A. Cessar.—*Alta y Marta* may han sigut consonants: l' hi advertim perque un' altra vegada hi tinga mes cuidado.—P. Trenacolls.—Fassi 'l favor de mudarse 'l pseudonim y d' enviá lo seu nom propi, sino no l' hi contestarém.